

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Το πρωί κάποιος Δευτέρας έπρεπε να βρίσκομαι στη Γερμανία για να παραστώ σε μερικές επαγγελματικές συναντήσεις. Όπως συνήθως, έφυγα από την Μπάνγκαλορ στις 6:30 το απόγευμα για το Νέο Δελχί από όπου θα έπαιρνα τη διεθνή πτήση για τη Φρανκφούρτη. Όταν έφθασα στο Ν. Δελχί και πήγα να παραλάβω τη βαλίτσα μου, δεν μπόρεσα να τη βρω. Ήταν 9:30 μ.μ. και έπρεπε να πάρω αμέσως ταξί για να πάω στο Διεθνές Αεροδρόμιο. Περίμενα μέχρι να τελειώσει η μεταφορά των αποσκευών στον κυλιόμενο διάδρομο αλλά η δική μου βαλίτσα ήταν άφαντη! Η πτήση από την Μπάνγκαλορ ήταν η τελευταία των εσωτερικών γραμμών και το προσωπικό με περίμενε για να μπορέσει στη συνέχεια να φύγει κι αυτό. Υπήρχε μια αποσκευή στα αζήτητα, αλλά δεν ήταν η δική μου. Άρχισα να προσεύχομαι στον Σουάμι μη ξέροντας τι να κάνω. Ήμουν έτοιμη να κλάψω -η ώρα ήταν ήδη 10 μ.μ.- όταν είδα να καταφθάνει ένα ταξί, ένας κύριος πήδηξε έξω, και τρέχοντας πλησίασε το προσωπικό του αεροδρομίου. Τους είπε πως ήταν στην ίδια με εμένα πτήση και ότι, καθώς βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του, είχε πάρει λάθος βαλίτσα γιατί έμοιαζε πολύ με τη δική του. Μετά από μισή περίπου ώρα οδήγηση, άρχισε να αμφιβάλει εάν η βαλίτσα ήταν η δική του. Την κοίταξε προσεκτικά και διαπίστωσε το λάθος του. Έτσι, γύρισε στις τοπικές αερογραμμές για να την επιστρέψει και εγώ σώθηκα από μια άσχημη κατάσταση. Δεν μπορούσε να είναι παρά ο Σουάμι που προκάλεσε την αμφιβολία και τον έκανε να ελέγξει τη βαλίτσα· ο Σουάμι που ανταποκρίθηκε αμέσως στις απελπισμένες μου προσευχές.

Σε τέτοιες στιγμές της ζωής μας, όταν κανένα ανθρώπινο πλάσμα δεν μπορεί να μας βοηθήσει, συνειδητοποιούμε τη δύναμη της προσευχής και πόσο σημαντική είναι.

Σε μια άλλη περίπτωση, μου φανερώθηκαν ξεκάθαρα τόσο η Πανταχού Παρουσία Του όσο και η δύναμη της προσευχής. Ταξίδεψα από τη Βομβάη προς το Λονδίνο μέσω Ρώμης και Φρανκφούρτης. Κατά την επιβίβαση, ανακάλυψα ότι οι δύο συνεπιβάτες που κάθονταν δίπλα μου ήταν τελείως μεθυσμένοι. Μόλις έσβησε η φωτεινή επιγραφή «Προσδεθείτε» άρχισαν να πίνουν και να ενοχλούν όλους τους επιβάτες με τις φωνές και τα δυνατά τους γέλια. Ένιωσα αμήχανα και άρχισα να προσεύχομαι στον Σουάμι· ευχήθηκα να καθίσουν δίπλα μου συμπαθητικοί πιστοί του Σουάμι, είτε να μείνουν κενές οι δύο αυτές θέσεις. Και όχι μόνον σε αυτή την πτήση αλλά και στις υπόλοιπες. Κι αυτό έκανε!

Οι δύο κύριοι τελικά αποκοιμήθηκαν. Έπρεπε να κατέβουν στη Ρώμη, μα κοιμόνταν βαθιά κι έτσι αναγκάστηκαν να κατέβουν στη Φρανκφούρτη. Όταν ξύπνησαν, ρώτησαν την αεροσυνοδό τι ώρα θα προσγειώνονταν στη Ρώμη. Εκείνη τους απάντησε ήρεμα και ευγενικά ότι είχαν φύγει από τη Ρώμη πριν δυο ώρες. Η αντίδρασή τους ήταν τελείως κωμική και όλοι οι επιβάτες με δυσκολία κρατιόνταν για να μη βάλουν τα γέλια.

Αναρωτιέμαι αν ήπιαν ή κοιμήθηκαν ξανά σε κάποια άλλη πτήση. Είτε πετάμε στον αέρα ψηλά στα 30.000 πόδια είτε βρισκόμαστε κάτω από το νερό, ο Σουάμι είναι πάντα μαζί μας και ακούει τις προσευχές μας. Δεν υπάρχει απόσταση μεταξύ Εκείνου και εμάς. Εμείς, με τις αρνητικές μας σκέψεις, δημιουργούμε απόσταση από τον Θεό. Ποιος μπορεί να Τον κατανοήσει; Με την άγνοιά μας, εξαιτίας της περιορισμένης όρασης και αντίληψής μας, Τον περιορίζουμε όταν, στην πραγματικότητα, Εκείνος είναι πανταχού Παρών και διαπερνά τα πάντα.

Κάποτε ο Σουάμι ήρθε για να ευλογήσει μια εκδήλωση και ήμουνα τυχερή καθώς βρισκόμουν κοντά στην είσοδο. Καθώς έμπαινε, με ευλόγησε με το δεξί Του χέρι χαμογελώντας μου γλυκά. Εκείνη τη στιγμή, αυθόρμητα, είπα από μέσα μου: «Σουάμι, πόσο γλυκός είσαι!» Έμοιαζε να γλιστράει ανάλαφρα πάνω στο χαλί, χωρίς βιασύνη, χωρίς απότομες κινήσεις. Γεμάτος χάρη και φως, σαν πούπουλο, περπατούσε με τα λεπτοκαμωμένα άγια πόδια Του κι εγώ Τον παρατηρούσα θαυμάζοντας την κάθε Του κίνηση. Και να που βρέθηκε ακριβώς μπροστά μου! Είπε με απαλή φωνή: «Πόσο γλυκός είσαι!» Έμεινα έκπληκτη και κατάλαβα ότι γνώριζε την κάθε μου σκέψη και, μάλιστα, ήθελε να το ξέρω!

Μια ανυπόφορα ζεστή βραδιά, στριφογύριζα στο κρεβάτι μου στο Ανατολικό Πρασάντι και, τελικά, αφού μου ήταν αδύνατον από τη μεγάλη ζέστη να κοιμηθώ, σηκώθηκα και κάθισα στο παράθυρο, κοιτώντας το *Μαντίρ*. Και τότε Τον είδα! Άρχισα να Του μιλάω νοητικά: «Σουάμι, μου είπαν πως όταν κοιμόμαστε Εσύ πηγαίνεις σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου για να σώσεις κάποιον πιστό Σου. Πώς γίνεται Σουάμι να είσαι το πρωί τόσο φρέσκος σα λουλούδι, χωρίς ίχνος κούρασης στο πρόσωπό Σου, αφού ποτέ δεν κοιμάσαι;» Και συνέχισα να Του μιλάω για πολλή ώρα. Τελικά έπεσα για ύπνο.

Το επόμενο πρωί με κάλεσε για *ίντερβιου* και άρχισε να με πειράζει. Είπε: «Πώς γίνεται να φαίνεσαι τόσο φρέσκια το πρωί αν στριφογυρνάς στο κρεβάτι σου και στη συνέχεια πηγαίνεις και στέκεσαι στο παράθυρο και λες, μέσα στα μεσάνυχτα, Σουάμι, Σουάμι;» Ο τρόπος που με μιμήθηκε λέγοντας «Σουάμι, Σουάμι» έκανε όλους όσοι ήταν στο δωμάτιο να γελάσουν. Με αυτόν τον τρόπο μου γνωστοποιούσε συνεχώς την Παρουσία Του, την Πανταχού Παρουσία Του.

